

La por dels bombardeigs

Em dic Remedios Bellver i Bellver i tinc 88 anys.

Recordo que durant la guerra, el meu pare tenia molta por dels bombardeigs i dormia vestit i tot. Sovint, a la nit, em despertava: “Nena, aixeca’t, que bombardegen...”.

Jo no volia anar al refugi, perquè feia molta pudor i era molt desagradable. Vaig anar-hi una vegada i vaig dir, “mai més”. Aleshores, quan hi havia un bombardeig anàvem caminant fins a una plaça que hi ha a dalt de tot del carrer Gran de Gràcia, tot esperant que deixessin de bombardejar. I ens quedàvem allí fins que es passava.

El primer bombardeig va ser per vaixell, i va ensorrar tota una casa del barri de Gràcia.

Un dels bombardeigs va tocar al meu carrer, que era molt estret, i va ensorrar una casa. Nosaltres vivíem al carrer València amb Independència.

Un altre va anar a parar al carrer Indústria, on hi havia el cine Doré. Quan estàvem al cine, va haver-hi un bombardeig molt gran, i ens van fer baixar a les clavegueres, on passava l'aigua, i vam haver de quedar-nos-hi moltes hores.

Les fàbriques treballaven a la nit, perquè de dia no hi havia corrent elèctric (perquè el tallaven).

Durant la guerra, un germà meu se'n va anar al front. Com que podia conduir, el van posar de conductor de les ambulàncies.

A casa meva van portar dues bombes i les van deixar a casa. I jo m'aixecava a mitja nit, agafava com podia aquelles bombes i anava a una claveguera i les tirava.

La meva mare era molt dominant i per no res, teníem grans discussions. La meva mare se'n va anar a València amb tres germans meus, més petits que jo.

Una germana meva, quan va ser a València, va agafar el tifus. Es va recuperar, però tot i ser la més petita, cinc anys menys que jo, va ser la primera en morir, de totes les germanes.

Pel que fa a la gana, la veritat és que no en vam passar gaire, perquè teníem la mateixa ració, com si fóssim els cinc (amb la mare i els germans) i, gràcies a això, vam sobreviure sense passar gana.